

РЕШЕНИЕ

№ 1435

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **14219** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК, във връзка с вр. с чл. 76б от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба от А. И. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], 1164, [жк], [улица], чрез адв. Д. И.-А., срещу решение № 56-ОК/29.11.2019 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната последваща молба рег.№УП-4354 от 19.11.2019г. на оспорващия до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречия с материалния закон. Счита, че са налице основания жалбоподателят да изпитва основателен страх да се завърне в родината си. Моли да бъде отменено обжалваното решение и преписката върната на административния орган за ново разглеждане със задължителни указания за допускане на разглеждане на молбата за международна закрила.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И. – А., която заявява, че поддържа жалбата и моли решението на интервюиращия орган при ДАБ да бъде отменено и преписката да бъде върната за ново разглеждане. Подробни съображения излага в писмена защита.

Ответникът – Интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител юрк. Ч., моли жалбата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на жалбоподателя и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

Жалбоподателят е [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение – неженен.

Подал е подал последваща, шеста по ред, молба за международна закрила с рег. № УП-4354 от 19.11.2019 г. Посочил е, че се опасява да се върне в И., тъй като е голяма вероятността да бъде преследван и измъчван от официалните иракски власти. Опасенията си основава на обстоятелството, че е поддръжник на бившия иракски президент С. Х. и че е представител на сунитското малцинство, както и че е със светско мислене и поведение, което е в разрез с ислямските правила. Позовал се е и на писмо от Представителството на ВКБООН в Република България, с което на ответника се припомня, че му бил предоставен бежански статут в офиса на ВКБООН в сирия.

С решение № 56-ОК/ 29.11.2019 г., интервюиращия орган при Държавна агенция за бежанците при МС не допуска до производство за предоставяне на международна закрила молбата на чужденеца, поради което А. И. Х. подава жалба срещу така издаденото решение на ИО при ДАБ пред АССГ и е образувано настоящото производство.

Оспореният акт е връчен лично на своя адресат на 05.12.2019 г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящето производство е депозирана в съда на 12.12.2019 г., следователно същата е процесуално допустима.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от А. В., определен за интервюиращ орган, съгласно Заповед № РД05-248/ 23.03.2016 г. на Председателя на ДАБ-МС. Административният акт е издаден в рамките на предметната компетентност на издателя му, съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ. Актът е произнесен своевременно и в срок, след сезиране на органа с последваща молба за предоставяне на международна закрила, съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ.

В жалбата си, А. И. Х. заявява, че интервюиращият орган не е взел под внимание представените от него писмени доказателства, отнасящи се до нови обстоятелства, касаещи личното му положение или ситуацията в страната му по произход. Към молбата, представена пред административния орган е посочено, че ситуацията в страната му по произход не е променена, напротив, счита, че ако се върне в И. съществува пряка опасност за живота му, физическата цялост или свобода. Прилага доклади на Върховния Комисар на бежанците към ООН относно съображенията за международна закрила на лица, бягащи от територията на И., както и материали от български телевизии и интернет сайтове, свързани със ситуацията в И..

По делото, в предходните производства, е представено Удостоверение за признаване на бежански статут, рег.№980-08-00792/N/A на ВКБООН, издаден на 12.04.2009г., валиден до 12.04.2011г. Също така представя и писмо от представителството на

ВКБООН в България, според което валидността на предоставения статут е потвърдена с писма от 02.11.2017г. и 14.11.2019г. Документът е издаден с оглед пребиваването му на територията на С..

Административният орган е изложил подробни мотиви, които и настоящата съдебна инстанция напълно споделя, че в настоящата молба – шеста последваща такава, чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, както и че не са изложени никакви нови доказателства. Приложеното копие от писмо на представителството на ВКБООН в България не е ново обстоятелство, доколкото същото е обсъждано и анализирано в предходните молби. Нещо повече, решение № 7720/ 04.11.2014 г. на заместник-председателя на ДАБ-МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца е потвърдено от Тричленен състав на Върховния административен съд (ВАС) с решение № 530/ 16.01.2017 г. по адм.д. № 1027/ 2016 г.

Жалбоподателят А. И. Х. е пристигнал за първи път в Р България през 2010 г. От тогава е подавал общо 6 молби с искане за предоставяне на международна закрила, които молбите са били отхвърляни, в т.ч. и от Административен съд – София град и от Върховен административен съд. Във всички молби лицето е заявявал сравнително еднакви мотиви за риск за неговия живот и физическата му цялост, в случай, че се завърне в И., като към нито една от молбите не е прилагал доказателства за настъпили нови обстоятелства. Правилно административният орган е стигнал до извода, че чуждият гражданин подава поредната последваща молба за международна закрила единствено с цел да забави или да затрудни изпълнението на принудителната административна мярка „връщане“.

Доводите на жалбоподателя в насока, че в обжалваното решение не са съобразени всички факти и обстоятелства, са неоснователни. В него са изложени достатъчно конкретни и подробни мотиви, че преди да се пристъпи към разглеждането на последваща молба за предоставяне на международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. В тази разпоредба е посочено, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Съгласно разпоредбата на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в срок от 14 дни от подаване на последваща молба за предоставяне на международна закрила, интервюиращият орган единствено и въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца – молител, без да се провежда интервю, взема решение, с което допуска или не допуска последваща молба до производство за предоставяне на международна закрила. От посочената правна уредба следва, че за да прецени дали обстоятелствата, на които молителят се позовава в последващата си молба за международна закрила, са нови, органът следва да вземе предвид обстоятелствата, на които се основават предходните молби за международна закрила, подадени от чужденеца. На второ място, органът следва да извърши преценка дали тези обстоятелства са от съществено значение за личното положение или за държавата по произход.

Относно приложението на чл. 10 ЗУБ: В практиката на ВАС по приложението на нормата е възприето разбирането, че издаваните от ВКБООН сертификати за бежански статут следва да се преценяват в съвкупност с всички останали

доказателства, и че единствено въз основа на тяхното съдържание съдът не може да приложи разпоредбата на чл. 10 от ЗУБ(решение №6896 от 02.2017г. по адм.д.13652/2015г. на ВАС). В разглеждания случай в сертификата се сочи, че търсецът закрила на базата на наличната информация е признат за бежанец според мандата на ВКБООН, но не става ясно на какво основание, от кога и за какъв период е придобит бежанският статут. Указана е дата на издаване 12.04.2009г. и крайна дата на валидност на сертификата – 12.04.2011г. Следва да бъде отбелязано, че в самия сертификат е вписано, че той е валиден само с оригиналния печат на Представителството на ВКБООН, какъвто печат липсва в представения сертификат. Признатата от ВКБООН закрила очевидно е към период преди 2019 г. и е редно да се направи разграничение между условията периода към датата на издаване на сертификата, обусловили предоставянето на закрила, и общественно-политическата обстановка към датата на издаване на разглеждания административен акт.

Интервюиращият орган не е допуснал сочените в жалбата процесуални нарушения – изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение и бежанската му история. От своя страна жалбоподателят се позовава на обстоятелства, които не могат да се приемат за нововъзникнали, респективно така изложените твърдения не засягат и не променят неговата бежанска история, а именно от негова страна не са представени съответните писмени доказателства и информация, които да са от съществено значение за личното му положение или относно положението в държавата му по произход.

Обществено-политическото положение в И. сочи, че не е налице въоръжен конфликт, а става въпрос за частични конфликти. Няма основание да се приеме, че е налице безогледно насилие, а и че не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства. Това, свързано с обстоятелството, че от страна от жалбоподателя не са изтъкнати причини, които да обосновават страх от преследване или да съществуват данни, че поради самия факт на връщането му на територията на тази държава същият се излага на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи срещу живота или личността му, не дават основание да се приеме наличие на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

В конкретния случай, с оглед наличието на предпоставките визирани в чл.13, ал.2, т.4, вр. чл.76а ЗУБ, с изследване на всички представени доказателства и при спазване на процедурата по тази норма е издадено оспореното решение. Същото е издадено при наличието на съответните материално правни предпоставки за недопускане на разглеждане по същество на последваща молба на жалбоподателя.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК във вр.с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли. Разноски по делото не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне по дължимостта им.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, 4-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], 1164, [жк], [улица] срещу Решение № 56-ОК/ 29.11.2019 г. на

Интервюиращ орган на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната последваща молба на оспорващия до производство за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО, съгл. чл.86 ЗУБ, е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: